

Η υπόστασις του ανθρώπου μετά θάνατον δεν καταργείται (π. Μάρκελλος Καρακαλληνός)

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Ο άνθρωπος από την δημιουργίαν του αποτελεί μία ιδιαίτερα προσωπικότητα, η οποία δεν καταργείται με τον θάνατον. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός λέγει ότι η ένωσις της ψυχής και του σώματος γίνεται από την αρχήν της πλάσεως. «Έχει πλασθή συγχρόνως το σώμα και η ψυχή». Αυτή η υπόστασις του ανθρώπου δεν διασπάται ούτε και με τον θάνατον. Έστω και αν χωρίζεται η ψυχή από το σώμα με τον θάνατον, εν τούτοις η υπόστασις παραμένει η ίδια.

Κάθε άνθρωπος αποτελεί μία μοναδική και ανεπανάληπτον προσωπικότητα. Αυτή η ιδιαίτερα ατομικότης, αυτό το ιδιαίτερον πρόσωπον ουδέποτε παύει να υπάρχει. Δια τούτο ο Κύριος εις την παραβολήν του Πλουσίου και του Λαζάρου λέγει ότι ο Πλούσιος είδε τον Λάζαρον εις τους κόλπους του Αβραάμ και όχι απλώς την ψυχήν του Λαζάρου.

Ο σκοπός της Θείας ενανθρωπήσεως είναι να οδηγηθή ο εκπεσών άνθρωπος εις την κληρονομίαν της Βασιλείας των ουρανών. Δια τούτο κηρύττεται από όλους τους Πατέρας, ότι ο σκοπός της σαρκώσεως του Θεού Λόγου είναι η θέωσις της ανθρωπίνης φύσεως.

Όταν όμως λέγωμεν θέωσιν της ανθρωπίνης φύσεως, δεχόμεθα μεν, ότι οι δίκαιοι γίνονται κοινωνοί της Θείας φύσεως, πάντοτε όμως υπό την προϋπόθεσιν, ότι η ανθρωπίνη φύσις δεν εκμηδενίζεται, αλλά κατά τα πεπερασμένα μέτρα αυτής μετέχει της θείας δόξης του απροσίτου Θεού.

Με άλλα λόγια η ατομικότης κάθε ανθρώπου διατηρείται, εξυψώνεται διά της αναστάσεως και προσεγγίζει προς την Θείαν δόξαν, παραμένει όμως πεπερασμένη.

Και όλα αυτά εξαρτώνται από την ενανθρώπησιν του Θεού Λόγου. Ο Ιησούς Χριστός, το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος, προσέλαβε την ανθρωπίνην φύσιν και ηνώθη μετ' αυτής εις ένα Πρόσωπον και εις μίαν υπόστασιν. Και αι δύο φύσεις παρέμειναν ασύμφυρτοι. Και η σάρκα θεωθείσα δεν έχασε την οικείαν αυτής φύσιν. Αυτός είναι ο Θεάνθρωπος Ιησούς, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Επάνω εις το δόγμα των δύο φύσεων και της μιας υποστάσεως του Χριστού έγιναν όλοι οι αγώνες με τους μονοφυσίτας.

Οι δίκαιοι, χάριτι και όχι ουσία μετέχουν της Θείας δόξης και κοινωνίας, αλλά δεν παύει έκαστος να διατηρή την ιδίαν αυτού προσωπικότητα. Εδώ όμως κρύπτεται το μεγαλείον και η άπειρος Θεία σοφία και φιλανθρωπία.

Ο Λόγος ως άπειρος Θεός είναι «φως οικών απρόσιτον» (Α' Τιμ. στ' 16), και ουδείς δύναται να προσεγγίση προς την θείαν Αυτού λαμπρότητα, όμως προς την θείαν αυτού ανθρωπίνην φύσιν ενούμεθα όλοι οι σεσωσμένοι Χριστιανοί, συναποτελούντες το σώμα αυτού «το πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου» (Εφ. α' 23). Εφ' όσον ο Χριστός είναι η Κεφαλή της Εκκλησίας και εμείς τα μέλη, τότε το σώμα γίνεται τέλειον, όταν όλοι είμεθα ενωμένοι με τον Χριστόν. Η Εκκλησία είναι το σώμα Του, το συμπλήρωμα του Χριστού ως ανθρώπου.

Είναι αρκετά αυτά έως εδώ διά να μας αποδείξουν ότι ο ενανθρωπήσας Θεός Λόγος είναι η αιτία που ο άνθρωπος διατηρεί την προσωπικότητα αυτού και μετά θάνατον. Αυτό θα γίνη περισσότερο κατανοητόν από την διδασκαλίαν των Αγίων Πατέρων.

(συνεχίζεται)